

Augustpriset 2013 ~ Cena pro nejlepší
švédskou knihu roku

Lena Anderssonová

Svévole

Román o lásce

Host

Lena Anderssonová

Svévole

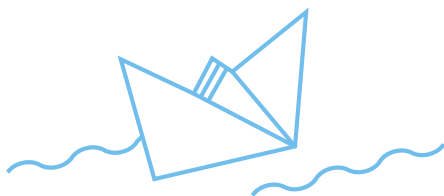

Lena Anderssonová

Svévole

Román o lásce

Brno 2016

Egenmäktigt förfarande — en roman om kärlek

Copyright © Lena Andersson, 2013

Published by arrangement with Partners in Stories

Stockholm AB, Sweden

Cover photo © Vasiliy Koval / Shutterstock.com

Translation © Luisa Robovská, 2015

Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2015, 2016

(elektronické vydání)

ISBN 978-80-7491-702-8 (Formát PDF)

ISBN 978-80-7491-703-5 (Formát ePub)

ISBN 978-80-7491-704-2 (Formát MobiPocket)

Osoba, jež neoprávněně použije či odcizí věc patřící jiné osobě, bude souzena za svévolné nakládání s cizím majetkem. ... Za totéž bude souzena osoba, jež opatří cizí majetek zámkem či zámečnickými chránícími cizí majetek naopak poškodí, i osoba, jež násilím či pod pohrůžkou brání jiné osobě v jejím zákonném právu nakládat s majetkem jí náležejícím.

~ Švédský zákoník, kap. 8 § 8

Jmenovala se Ester Nilssonová. Psala básně a eseje a v jedenatřiceti letech měla na kontě osm hustě popsaných sbírek. Někteří považovali její texty za tvrdší, jiní za hravé. Většina lidí o ní nikdy neslyšela.

Při vnímání skutečnosti vycházela se zničující precizností z hloubi svého vědomí a žila v přesvědčení, že život je přesně takový, jaký se jeví navenek. Lépe řečeno, že lidé jsou stvořeni k tomu, aby viděli svět v jeho skutečné podstatě. Alespoň za předpokladu, že mu věnují dostatečnou pozornost a nelžou si do kapsy. Mezi pojmy subjektivní a objektivní vkládala Ester rovnítko. Anebo o to přinejmenším usilovala.

Ačkoli jí bylo jasné, že hledání stejné preciznosti v jazyce se podobá svěřací kazajce, nikterak ji to neodradilo

od práce. Jakýkoli jiný ideál by totiž jen nahrával lidem, kteří obcházejí a podvádějí rozum, kteří nevěnují dostatek pozornosti vztahům mezi jevy a jejich zrcadlení v jazyce.

Přesto opakovaně narážela na vědomí, že se slova podobají zaokrouhleným číslům. Nikdy nemohou být přesná. Stejně jako myšlenky, které, ač složené ze systematicizovaných vjemů a pojmů, pouze předstírají spolehlivost.

A právě o těchto bezedných propastech zejících mezi myšlenkou a slovem, mezi vůlí a výrazem, mezi skutečným a neskutečným pojednává tento příběh.

Od svých osmnácti let, kdy si Ester poprvé uvědomila, že se život skládá převážně ze zahánění nudy, kvůli čemuž na vlastní pěst začala objevovat svět jazyka a myšlenek, nepocítovala žádnou duševní nepohodu. Dokonce ani obyčejnou sklíčenost. Žila hluboce pohroužena do procesu dešifrování podstaty světa a člověka. Vystudovala filozofii a po dopsání dizertace, v níž usilovala o propojení anglosaského a frankofonního přístupu — tedy minimalismu a logiky analytické školy aplikované na velkorysejší východiska kontinentální filozofie —, působila jako novinářka a esejistka na volné noze.

Ode dne, kdy objevila svět jazyka a myšlenky a uvědomila si své životní poslání, se záměrně zřekla nákladného života. Stravovala se skromně, důsledně užívala

antikoncepci, cestovala uměřeně, zásadně si nepůjčovala peníze a pokud možno se vyhýbala situacím, které by odváděly pozornost od jejích oblíbených činností. Tedy od čtení, úvah, psaní a diskuzí.

Tak prožila třináct let. Z toho polovinu v harmonickém a poklidném vztahu s mužem, jenž jí poskytoval potřebný prostor a zároveň uspokojoval její tělesné i duševní potřeby.

Dokud jí jednoho dne nezazvonil telefon.

Udalo se to na začátku června. Volající Ester nabídl, aby poslední říjnový víkend vystoupila na jistém semináři s přednáškou o známém umělci. Jmenoval se Hugo Rask a velmi osobitým a velkolepým způsobem kombinoval video s textem. Mnozí navíc vyzdvihovali jeho v této povrchní době nevídaný morální patos. Zatímco většina umělců je zahleděna do svého nitra, Hugo Rask se — alespoň podle slov svých obdivovatelů — věnuje tématům zodpovědnosti a solidarity.

Třicetiminutová přednáška, obvyklý honorář.

Ester zrovna přecházela přes náměstí Sankt Eriksplan. Pozdně odpolední slunce intenzivně žhnulo nížko nad obzorem a bodalo ji do očí. Doma se Ester svou novou zakázkou hrdě pochlubila muži jménem Per,

s nímž sdílela domácnost a život. Tvorbu dotyčného umělce totiž oba již nějaký čas se zájmem sledovali.

Minulo léto a část podzimu. Život Ester Nilssonové dál ubíhal ve vyjetých kolejích. Posledních několik týdnů se intenzivně věnovala studiu Raskova díla. Analyzovala jeho uměleckou tvorbu a četla řadu textů. Těch, které sám napsal, i těch, jež o něm napsali druzí. *Umělec, jemuž je lhostejná společnost a ohroženost člověka v současném krutém světě, by se neměl nazývat umělcem.* Tak zněl jeden z jeho často zmiňovaných citátů.

Přednáška připadla na sobotu. O týden dříve se Ester pustila do psaní. Uvědomovala si, že musí začít včas, aby stačila proniknout za bariéry kolektivního jazyka a standardních myšlenkových postupů, jež tak snadno sklouzávají v nicneříkající fráze.

Ester do své přednášky vkládala velké naděje. Hugo Rask bude ohromen. Všichni umělci, a osvícenci jeho typu obzvlášť, jsou otevření síle formulací a jejich případnému erotickému podtextu.

S každým dnem, který Ester věnovala přípravě přednášky, v ní narůstal pocit spřízněnosti s objektem zájmu. Zatímco v neděli se ještě jednalo o úctu, v úterý šlo o obdiv, ve čtvrtek o palčivou touhu, a v pátek dokonce o tíživý stesk.

Ukázalo se, že člověku se může stýskat po někom, s kým se dosud setkal pouze v představách.

Nešlo o lásku k jejímu výtvoru. Hugo Rask ostatně její výtvor nebyl. Existoval sám o sobě, přesahoval ji. Avšak její slova, jež halila a hladila jeho dílo, jako by potažmo hladila i jeho tělo a duši.

Seminář o životě a díle Huga Raska začínal v sobotu v jednu hodinu odpoledne. Kromě Ester měl promluvit také kritik umění a poté následovala panelová debata o umělcově společenské odpovědnosti.

Účinkující se podle úmluvy sešli čtvrt hodiny před začátkem programu. Podzimní vzduch byl ještě vlhý a Ester si oblékla tenký šedivý kabát, který jí slušivě splýval kolem stehů a vypadal draze. Drahý také byl, ovšem koupený ve slevě. Přehodila ho přes opěradlo vedlejší židle. Ukázalo se, že právě tu si Hugo Rask vybral k sezení, ačkoli v sále bylo volných židlí dost. Nejprve však uchopil Esterin kabát a opatrně ho přemístil na okenní parapet. Ester nikdy neviděla, že by se někdo dotýkal věci s takovou smyslností. Měkké pohyby

vyjadřovaly absolutní laskavost, byly dokonalým fyzickým ztvárněním něhy.

Ester Nilssonová usoudila, že člověk, který se takovým způsobem dotýká věcí, oplývá zcela výjimečnou citlivostí a jemností.

Během přednášky Hugo Rask pozorně naslouchal v první řadě. V sále, kde se shromáždilo na sto padesát posluchačů, panovalo maximální soustředění. Poté co Ester domluvila, k ní Hugo Rask přikročil se zářícíma očima, uchopil ji za ruce, políbil na obě tváře a pronesl:

„Ještě nikdy se mi od nikoho nedostalo tak hlubokého a přesného pochopení.“

Ester hučelo v uších a jen s námahou vnímala další příspěvek a závěrečnou debatu. Nedokázala myslet na nic jiného než na vděk, který se Hugovi zračil ve tváři.

Po skončení programu se úmyslně držela v jeho blízkosti a snažila se nedat najevo, co se v ní odehrává. Mezi posluchači byl i umělcův syn. Vousatý mladík s háčkovanou čepicí a spontánním chováním. Pochválil Esterinu přednášku a navrhl, aby všichni tři zašli někam na skleničku. Ester Nilssonová si nic na světě ani mimo tento svět nepřála víc. Pokud by toho večera mohla jít s Hugem Raskem do baru, její život by se naplnil. Musela ovšem domů.

Zrovna totiž přijel na návštěvu její bratr žijící v zahraničí a Ester se s ním a s otcem domluvila na společ-

né večeri. Jelikož bratr jezdil do Švédska jen jednou do roka, nepřípadalo v úvahu setkání odložit.

„Tak třeba někdy jindy,“ pokrčil rameny Hugo Rask.

„Kdykoli,“ odvětila Ester neutrálním tónem, aby zakryla své rozpoložení.

„Můžete se u mě v ateliéru někdy zastavit pro ta videa, která se vám nepodařilo sehnat.“

„Ozvu se vám,“ pronesla Ester ještě neutrálněji.

„Vaše přednáška ve mně opravdu zanechala hluboký dojem. Jsem dojat.“

„Děkuju. Říkala jsem jen pravdu.“

„Pravdu,“ zopakoval. „Tu nejspíš oba hledáme, že?“

„Asi ano,“ připustila.

Během večere s přítelem, bratrem a otcem si Ester z celého srdce přála být někde jinde. Uvědomovala si, že je to nejspíš patrné z tónu jejího hlasu i z lesku očí, nedokázala se však ovládnout. Jediné téma, na které byla schopna konverzovat, představoval Hugo Rask, jeho dílo a dnešní seminář. V jednu chvíli umělce nepřiměřeně tvrdě a zároveň vroucně zesměšnila. Pozorný posluchač by se ihned dovtípil, kolik uhodilo. Ani jeden z Esteriných spolustolovníků se ovšem za pozorného označit nedal.

Ester pociťovala nesmírnou osamělost a únavu. Těžko říct, jestli k tomu došlo v průběhu několika posledních hodin, nebo snad v uplynulém týdnu, během

něhož Huga Raska čím dál blíže poznávala, či zda se jednalo o následek dlouhodobého vnitřního rozkladu. Tak či onak se zcela odcizila svému mnohaletému příteli. Zůstala po ní jen velká díra.

Představovala si, jak v Hugovi nalezne spřízněnou duši. Seznámí ho s Perem a budou ho zvat k sobě domů na večere, diskutovat o existenciálních otázkách a navzájem se intelektuálně obohacovat. Jejich životy to nijak nezmění, pouze rozšíří o novou dimenzi.

Skutečnost člověk vždy vstřebává postupně. Jinak to ani není možné. Ester právě procházela druhým stadiem.

Uplynulo několik týdnů, než se k němu jednoho pečlivě zvoleného večera vypravila. Od semináře nemyslela na nic jiného. Hugova nabídka, aby se u něj v ateliéru zastavila pro jeho raná díla, jí poskytla příhodnou záminku. Nechtěla však působit příliš nedočkavě, a tak návštěvu co nejvíc oddalovala. Nakonec to už déle nevydržela.

Dveře jí otevřel Raskův kolega v pracovním oblečení zacákaném od barvy. Ester se mu jala obšírně vykládat, co ji přivádí. Vysvětlovala něco, nač nebyla tázána, jen aby skryla skutečný důvod návštěvy. Mladík nakonec pochopil, pro co Ester přišla, a slíbil, že požadované disky přinese. Dál ji nepozval. Ester, která několik

týdnů umírala touhou po dalším setkání s Hugem, se ovšem nenechala tak snadno odbýt. Takové zklamání by neunesla.

„Potřebovala bych s panem Raskem mluvit osobně,“ vyrazila ze sebe s planoucími tvářemi.

V životě existují chvíle, kdy jen pohotovost rozhodne o naší další budoucnosti. Tíživé okamžiky, jež rychle pominou a po nichž už je pozdě. Musela se rozhodlat k činu. Teď, anebo nikdy. Její osud závisel na pár kratičkých vteřinách. Mladík se zarazil. Zřejmě měl v popisu práce svého nadřízeného chránit před nezvanými návštěvami obdivovatelek. O místo asistenta u uznávaného umělce se nejspíš ucházel proto, aby se něčemu přiučil a sám se jednoho dne mohl proslavit.

Požádal Ester o chvilku strpení a zamířil po schodech do podkroví.

Když se vrátil, zdálo se, jako by se zmenšil. Pozval Ester dál.

V podkrovní části ateliéru seděl Hugo Rask se svým přítelem jménem Dragan Dragović, o němž bylo známo, že s ním umělec často vede dlouhé filozofické hovory o podstatě věcí, a který má velký vliv na Raskovy myšlenky a názory. Vlastně byl něco jako jeho superego, ačkoli v převráceném slova smyslu. Dohlížel na to, aby se všechno, co by snad Hugo Rask eventuálně neměl vyslovit, dostalo na veřejnost. Vše, o čem spolu ti dva

debatovali, bylo světové a nadčasové. Malost a všednost je nezajímala.

Stejně jako Ester Nilssonovou.

Když ji Hugo Rask uviděl, vstal a celý se rozzářil. Srdečně ji objal a nabídl jí místo. Dragan zůstal sedět s nohou přes nohu, jen natáhl k Ester ruku. Ovšem pouze tak daleko, aby se nemusel příliš namáhat a Ester se k němu musela nepřírozeně naklonit. Měl děrované boty z černé usně a mhouřil oči proti kouři stoupajícímu z cigarety, což mu dodávalo poněkud povýšený a zároveň lhostejný výraz.

„Vy píšete básně?“ zeptal se.

„Ano.“

„Vyšly i v překladu?“

„Některé ano. To ale není měřítko...“

„Čeho chcete svou poezií dosáhnout?“

„Zprostředkovat jiným své vidění světa.“

Dragan se odmlčel. Ester nedokázala odhadnout, zda ho její odpověď uspokojila, či ne. Tušila však, že zareagovala lépe, než předpokládal, což mu trochu srazilo hřebínek.

„To, co jste předvedla minulou sobotu, bylo úžasné,“ chopil se slova Hugo.

V porovnání s arogantně nehybným Draganem působil rozevlátým dojmem.

„Co tím myslíte?“ nechápala Ester.

„Tu vaši přednášku přece.“

Srdce jí bušilo jako splašené. Pohled na Hugovu vysokou mohutnou postavu svědčící o blahobytném životě jí působil téměř fyzickou bolest.

„O víkendu jsem byl v Leksandu,“ poznamenal.

Ester čekala na pokračování.

„Mám tam dům. Na břehu jezera.“

Na jeho výroku bylo cosi zvláštního. Jako by i on odpovídal na něco, nač nebyl tázán, jen aby něco skryl. Draganovi to ovšem neuniklo. Tázavě nadzdvihl obočí. Ester usoudila, že se Hugo o svém domě v Leksandu zmínil proto, aby ho lépe poznala.

Posadila se na dřevěnou židli, kterou jí Hugo nabídl. V péřové bundě, již si koupila předchozího dne, když udeřily první mrazy, a jejíž ramenní nášivky z modrého manšestru se skvěle hodily k tmavě modrým manšestrovým kalhotám. Ester nakupovala oblečení jen výjimečně a pouze ve chvílích, kdy všechny signální substance v jejím mozku pracovaly na plné obrátky. Nakupování vlastně považovala za zcela nesmyslnou činnost zdržující od jejího životního poslání — dešifrování podstaty věcí a hledání co nejuvýstižnějších slov pro její popis. Pevně věřila, že jednoho dne pochopí všechny souvislosti. Do té doby bude skutečnost jen nepřehlednou zmetí útržků.

Hugo jí bundu s úsměvem pochválil. Prý není vůbec tak beztvará a objemná, jako péřové bundy obvykle bývají. Ester si rozepnula zip, ale zdráhala se bundu svlék-

nout, aby to nevypadalo, že má v úmyslu se dlouho zdržet. Nic na světě si totiž nepřála víc než zůstat navždy.

Neuvědomila si, že sedět na návštěvě — ač krátké — v péřové bundě nejspíš působí podivně. Předstírat normalnost ovšem není snadné. Normalnost totiž obsahuje bezstarostnost, kterou nelze napodobit. Na rozdíl od trapného přehánění má ovšem snaha skrýt emoce tu výhodu, že si pozorovatel nemůže být jistý tím, co vidí. Život na hraně je honbou za studem a ctí. Může nás uklidňovat, že jsme za sebou nezanechali jednoznačné stopy. Náznaky lze vždy popřít. To, že si člověk na návštěvě nesvlékne bundu či že působí nervózně, ještě nejsou důkazy. Na rozdíl od výroků. Které jsou také nanejvýš indiciemi.

Ester Nilssonová, jež za normálních okolností zavrhovala stud i čest, jelikož obojí člověka v očích druhých ztročuje, právě uvažovala, zda si odložit, či neodložit bundu, aby nedala najevo svou zamilovanost.

Hovořili o Hugovi a o jeho umělecké tvorbě, o jeho postojích a názorech. V jednu chvíli se Hugo pokusil převést hovor na ni, ona se však rychle vrátila k předchozímu tématu. Zeptala se na jedno slavné video, které zachycovalo skupinu lidí čekajících v dešti na autobusové zastávce.

Tento motiv se v jeho tvorbě několikrát opakoval. Zajímalo ji, proč si vybral zrovna ten a proč se k němu vrací.

Hugo vstal, protáhl se, udělal pár kroků a strhl ze zdi jakýsi papírek. Při pohledu na jeho tělo zezadu by Ester nejraději vyskočila a objala ho.

„Protože je to krásné,“ odpověděl, zmuchlal papírek a hodil ho do koše.

Kdyby Ester neseseděla, nejspíš by se jí podlomila kolena. Člověk spatřující krásu v čekání na autobus v dešti musí oplývat neobyčejnou smyslností. Měla pocit, že přesně tohle celý život hledala.

Musela se však vrátit k muži, který na ni doma čekal a jenž se ze strachu z odpovědi přestal ptát, kde byla a proč už s ním vůbec nemluví.

Jednoho odpoledne si Ester vyrazila s přítelkyní do kavárny. Popíjely kávu, pochutnávaly si na muffinech a vyprávěly si, co je nového. Znalý se dlouho a dobře. Po chvíli se přítelkyně na Ester zpytavě zadívala a pronesla:

„Ty ses snad do toho Huga zamilovala. Při každé zmínce o něm úplně zčervenáš. Vlastně se červenáš pořád.“

Ester pevně zmáčkla ubrousek.

„Ale s Perem se nerozejdu.“

Přítelkynin překvapený výraz vystřídal ohromení.

„Ty už jsi o tom uvažovala?“

„Ne.“

Ohromení nahradil soucit.

„Jenom si dobře rozumíme a jsme přátelé,“ ohradila se Ester.

Přítelkyně se pobaveně usmála. Ester však svým slovům pevně věřila. Neuvědomovala si, že už dávno překročila všechny meze. Mozek nerozlišuje mezi minulostí a budoucností. To, po čem touží, už zažil. Změna nastává, když nechceme přijít o budoucnost, kterou už jsme poznali.

„Opravdu se celá červenáš,“ podotkla kamarádka.

Ester si oběma rukama sáhla na tváře. Aby je zakryla a také trochu zchladila.

„Je tu horko,“ bránila se.

Utrpení ji drásalo na kusy. Motory běžely na plné obrátky. Žila jen ze vzduchu. Nejedla a neuvědomovala si hlad. Nepila a nepociťovala žízeň. Kalhoty jí byly den ode dne volnější. Ztrácela se před očima a nemohla spát. Mobilní telefon si večer ukládala do zásuvky nočního stolku. V zaslepení bezohlednou sebestředností zamilovaných si nevšimla, že muž ležící vedle ní v posteli tiše zuří. Nedá se říct, že by byl zoufalý. To by na člověka uzavřeného i před sebou samým bylo příliš silné slovo. Slabé ovšem také nebylo.

Pokud bylo dříve nepochybné, že si Per s Ester rozumějí a je jim spolu dobře, nyní se stalo samozřejmým, že Ester chodí domů jen tehdy, když musí. Jelikož spo-

lu o svém vztahu nikdy nemluvili, obešel se i jeho rozpad v podstatě bez řečí.

Večer, když Hugovi kolegové i Dragan odešli a on zůstal v ateliéru sám, psával Ester zprávy. Každý den kolem půlnoci poslal pár přátelských vět, které si ona v téže vteřině přečetla. Vedle ní v posteli zatím ležel člověk, jenž jako by neexistoval.

Jeho ateliér se nacházel v docela nenápadném domě v ulici Kommendörsgatan. Po večerech se procházela kolem bloku a doufala, že ho zahlédne. Nebo alespoň někoho z jeho spolupracovníků. Jednoho večera se jí přání splnilo. Šla právě z kina a ještě se jí nechtělo domů, takže zabloudila k jeho domu. A uviděla ho. Svižně si to vykračoval proti ní na opačné straně ulice. Ester se otočila a následovala ho až k obchodu s potravinami na třídě Karlavägen. Počkala o kus dál.

Trvalo tři a půl minuty, než vyšel ven a s igelitovým sáčkem v ruce se vydal stejnou cestou zpět. Držela se za ním v dvacetimetrovém odstupu. Když se přiblížili na dohled k jeho domu, doběhla ho a položila mu ruku na rameno.

„To je ale náhoda.“

Nedal na sobě znát překvapení. Jen se letmo dotkl její ruky.

„Pojďte dál. Zrovna je u mě pár kolegů a povídáme si.“

„Myslíte, že mě rádi uvidí?“

„Já vás rád vidím. Pojdte.“

V kuchyni ateliéru postávalo pět lidí se sklenkami červeného vína a lokty se nedbale opírali o barový pult. Hugo vyložil na bar svůj nákup: slané sušenky, hroznové víno a modrý plísňový sýr, který vybalil z obalu.

Jedna z Hugových kolegyně, mladá kudrnatá bruneta s nápadnými brýlemi, si Ester změřila nepřátelským pohledem. Ester si však pomyslela, že se jí to nejspíš jen zdálo. Nechápala totiž, jaký by k tomu dotyčná mohla mít důvod.

Popíjeli víno, přikusovali sušenky a chválili sýr. Hugo vysvětlil, že kombinaci chutí obsažených v pečivu, sýru a hroznovém vínu trvalo lidem objevit několik stovek let. Tak dlouhý čas byl potřeba, než si chuťové buňky zvykly. Fascinovalo ho vlastně všechno, co dlouho trvalo. Ester si toho všimla už dřív a také se o tom zmínila ve své přednášce. Celá rozechvělá vědomím, že stojí přímo vedle něj, přemítala o tom, čím si zrovna tento sýr zasloužil, aby byl vybrán, zatímco jiné plísňě chuťové buňky lidstva zavrhly. Imponovalo jí, že se Hugo zamýšlí nad tak podstatnými a závažnými věcmi.

Jediné, co jí vadilo, byl fakt, že je neustále obklopený lidmi. Více by jí vyhovovalo, kdyby byl samotář s puklinou v srdci, kterou by mohla zaplnit.

Než člověk pochopí, kam ho jeho cit vede, mluví o zbožňované bytosti při každé příležitosti a s každým, koho potká. Jakmile se jejímu jménu naopak začne úzkostlivě vyhýbat, znamená to, že už se ocitl na tenkém ledě, jelikož dospěl do fáze, kdy si uvědomuje, že by ho mohlo prozradit jediné slovo. Avšak předstírat nezájem a lhostejnost je stejně těžké jako předstírat normálnost. V podstatě se jedná o jedno a totéž.

Do této fáze Ester zatím nedospěla, což se ukázalo na jedné recepci, kde potkala redaktorku filozofického časopisu *Jeskyňe*, do něhož občas přispívala, a zničehonic svedla hovor na tvorbu Huga Raska, přestože původně byla řeč o něčem úplně jiném. Redaktorka přisvědčila, že se jedná o výjimečně nadaného a zajímavého umělce, a dostala spontánní nápad. Svěřila se Ester, že právě dokončují tematické číslo o sebeobětování a povinnosti a dosud jim v něm chybí příslovečná třešnička na dortu, která by téma uzavřela a zároveň nalákala čtenáře. Jelikož se Raskovo dílo vždy zabývalo etickými otázkami, navrhla redaktorka, aby s ním Ester udělala rozhovor o vypjatém vztahu mezi *já* a *ty* v jeho díle a v jeho nitru.

Ester Nillsonová se s planoucími tvářemi zeptala, proč by takový rozhovor měla vést právě ona, která se tomuto vztahu při studiu Raskova díla nikdy nevěnovala.